

SOMLYÓ ZOLTÁN

A szerelmes dalok fölemelkednek,
Amint kidől a lábuk alól a zsámoly.
Izgága és taknyos, kezelhetetlen
Múzsája nélkül a dal máris varázsol.

Vessen a nő – a jó dal ezt akarja
Mert az fölösleg, levethető cselédje:
A dal romlékony bélrendszerét ledobja,
S bebalzsamozva emelkedik fölėje.

Én ugyanígy, mint ember, kicsapódom,
Idegen kátrány saját legendám testén,
Mint az aranyra rávezető ólom,
Az alkimista kézben vidékies fény.

Lúzer voltam, makacs, maníros marha –
Ez majd lehámlik rólam legendaszélben,
S Isten eltaposott tanácsadója
Kitömve ül a szentek között, a fényben.

Petrik Iván

UTAZÁS HELYETT UTAZOM

a szállingózó felejtés ráfagy a rohanó
tájra az ég hivalkodó rossz oldalára
s ahogy vágányok felett fekszem
a rohanó ágyban csak a testem alatt
nem olvad el a hó a vonaton kitörik minden
ablak a várost elhagyja végleg a folyó
megfagyott vizén nem tükröződik a mozdulatlan ég sem
erre emlékszem s kidülledt halszemek
követik a lék után kutató embert
szárnyait bánatosan húzza maga után
a nyomait tünteti el de úgy rendeződik át
régí élete mögötte mint a végítélet
előtti csodálkozó utolsó percekben
a főzelékszagú konyhában nyitva felejtett